

A KACAGTATÓ HEGEDŰ

Volt egyszer egy király, annak volt egy lánya,
Széles e világnak szépsége, jósága.
Szép is volt, jó is volt, mindenki szerette,
Tűzhalálba mentek volna tán érette!
Király-apja mégis örökös bút hordott:
Egyetlenegy lánya sohase mosolygott.
Mindig sírt, mindig rítt, egyre hullt a könnye,
Mint a szomorúfűz hulló harmatgyöngye.
Ha kiment sétálni a virágos kertbe:
Messze szállt a lepke, zümmögő méhecske,
Elfonnyadt, elhervadt a nyíló virág is,
Elhallgatott sorba a dalos madár is.
Udvara hú népét elfogta a bánat,
Úgy sajnálta azt a bús liliomszálat!
Feketébe volt az egész város vonva,
Örök gyászt lengett égbenyúló tornya.
A király szolgálói világszerte jártak,
Nagy baját hirdetni szegény királylánynak.
Hirdették mindenütt csengő csengetyűvel,
Zengő citerával, síró hegedűvel,
Hirdették mindenütt pergő dobszóval,
Könnyet csalogató, bús tárogatóval,
Hogy aki meg tudja szívből kacagtatni:
Király a koronát annak fogja adni.
Gyűltek, gyülekeztek királyfiak, grófok,
Víg cigánylegények, nagykalapú tótok.
Féllábon ugráltak, tótágast is álltak,
Még cigánykereket, azt is sokat hánytak.
Öltöztek kecskének, öltöztek majomnak,
Brekegtek, mekegtek és kukorékoltak.
Elkövettek biz ott ezer balga dolgot:
A királykisasszony, hej, csak nem mosolygott!
Betoppan egy legény, isten tudja: honnat!
Reszkető kezében hegedűt szorongat.
Rá is kezdi mindjárt... Húz is olyan nótát:
Visszacsalja véle a kert pillangóját.
Kinyitja a szemét a hervadt virág is,
Sorba megszólal az elnémult madár is.
Kacagó jókedvvel táncba ugrik rája
A királynak minden vendége, szolgálja.

A főzőkanállal beszalad a kukta,
Palota oldalát majd hogy ki nem rúgta.
Járja a hopmester meg a miniszter is,
Rakja a király is, rakja a bakter is.
Egyszer csak mi történt? Kacag a királylány,
Táncba ugrik ő is a nóta varázsán.
Lehull a városnak nagy fekete gyásza,
Piros zászló suhan valamennyi házra.
A királykisasszony tán most is rakja,
Kacagó jókedvét világba kacagja.